

GÓSI VALI

Lélekláanggal

Lélekláanggal színezem fejfádat,
főlsejlik sok elfeledett emlék,
szereteted majd akkor is árad,
ha elsimulok, eltemet a nemlét.

Elmosódik fájó seb és átok,
emlékmű feszül, és az égig ér,
holtig dalolt énekem hallják ott,
ahol neved a verseimben él.

Ragyogsz majd, mint jóság és reménység,
nem lesz földi sír, ami eltemet,
a romló hús, a szenny, mocsok, kevélység
az anyagvilág tűnt szégyene lesz.

Minden szempár majd az égre réved,
hol lélekláanggal lobog az emléked.
(Parafrázis: William Shakespeare – LXXXI. Szonettjére)

Illatod őrzöm

„Vállamra ömlik a langyos végtelen.”
Még átjár a lüktető, könnyed reszketés,
de éled az öntudat, s a kábult szenvedély
a lehulló hajnallal mögöttem marad.

Még itt vagy e törékeny, szép ébredésben,
mint halk, finom rezgés, éteri zene,
légies árnyékként tűnsz fel a fényben,
táncolni volna még érdemes veled!

Kár, hogy e tünde hajnal-születéssel
halkul a zene, és elnyel a fény,
foszlik a vágy, de az illatod őrzöm,
„mintha azzal is több volnék nélküled.”

(Evokáció: Mészáros László verssoraira)

Emlék

Ott ült végül az öreg karosszékben,
a főzőkanál tánca már hiába várta.
Nem mosolygott és alig beszélt,
csak néha bírta szóra fájó térdkopása.
Fényvirágot őriz az a régi váza.

Széthullt szirmok

„Ajtómnál álltál. Nem engedtelek be.”*
A lépcsőre ültél, s az éjszakába
beleborzongott a hiú remény,
tűnt szerelmünk hűvös némasága.
Fáztam, pedig pattogott a tűz a kályhában.
Az ablakból távolba meredő, homályos
szemedet láttam, és cikázó árnyat
fakó arcod körül.
Csillagfény lejtett búcsútáncot
könnyeid nyomában, és a bíbor virág
a földre hullt remegő kezedből.
Az ajtón túl dermedten álltam,
de már hiába nyúltam érte. Széthullt
szirmokat vitt a szél utánad...
„Mikor nem látsz, felsírok érted.”*

(*Evokáció, Faludy György: Szerelmes vers)

Búcsú

(Anyám emlékére)

Nem volt kényelmes, ringó
hintaszéked, a nyikorgó,
vén kerti pad volt nyáresti
menedéked. Oda rejtőztél
a csendbe hallgatózni,
közel a templom hívó
harangjához, hogy indulhass
az asszonyokkal az esti imához.

Ott voltunk együtt soká' boldogok:
nyárestéken lángoltak a tűzliliomok.
Ott éltünk csendben, közel az éghez,
a lehajló almafákhoz, ahol
a nagy, kerek Hold a lombok között
esténként, sejtelmes fénnel,
mindig új csodát varázsolt.

Látom még, ahogy kezedet
lágyan imára zárod, és a csendből
egy árnyék nyúl gyengéden
a virágzó almafához, de halk szavadra
már hiába várok: a maroknyi csendben
bársony emléked néma a fák alatt.
S míg bámulom halkán sírva
a hajlongva táncoló tűzliliomokat,
látom még feltűnni utolsó,
sápadt. mosolyodat.

(Asszociáció: WORDSWORTH, William: Táncoló tűzliliomok)

***

Minden, ami irodalom... oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/gosivali>